

Најдобраӣа кинеска лӣтерату̀ра за деца

Џанг Ѓие
ЛЕТОТО НА ПОЕР

海豚出版社

DOLPHIN BOOKS

中国国际出版集团

МАКЕДОНИЈА
литера

ДЕВОЈКАТА ОД РАЈОТ

I

Бидејќи беше жежок ден, уредите за климатизација не успеваа да ја победат силата на топлината. Снек-барот беше свеж и тивок. На влезот имаше голема вазна со свежо цвеќе. На секоја од масите имаше по еден каранфил. Пан Кесин ме внесе внатре, а јас внимателно ја следев. По само една минута, нашата маса беше покриена со храна.

И двете истовремено ги кренавме стапчињата и посегнавме кон белото, квадратно желе од бадеми. На Кесин остана да ѝ виси раката во воздух, загледана во мене. Притиснувајќи ги стапчињата на дното од чинијата, повторно погледнав во неа. Кесин порано беше ученичка на татко ми. Јас честопати одев да си играм во неговото одделение и бев длабоко импресионирана од неа. Подоцна, бидејќи не бев добра ученичка и одбивав да прифатам кој било од таторите што ми ги наоѓаше татко ми, решив нејзе да ѝ се обратам за помош. Тогаш таа веќе беше почнала да работи. Па така таа почна да ми помага со лекциите и повремено ме изведуваше да се забавуваме. И еве, токму сега на нејзиниот десен образ се појави дупче, и насмевката во нејзините очи танкуваше како бран на ветре. Одеднаш почувствував трепет во срцето, па се излетав: „Ја сонував мајка ми. Ме игнорираше и изгледаше како да е несреќна“. Мајка ми се разболе кога имав пет, а почина кога имав десет години.

Кесин откина едно парче од бадемовото желе и ми го стави во устата: „Ајде ма“, ми одговори, „мајка ти те гледа од рајот. Ќе биде многу тажна ако ти си несреќна; таа ќе биде спокојна, ако ти си среќна“.

„Кесин, како може човек да биде среќен? Ти секогаш си насмеана, но дали секогаш си среќна?“

Кесин се насмеа покривајќи си ја устата: „Колку си прекрасна, Ли Сиајанг! Го знаеш тоа? Ти си прекрасна девојка.“ Нејзините насмеани очи се загледаа во моите.

Претпоставив дека ѝ се допаѓам и дека се восхитува на мојата индивидуалност. Иако не бев девојка со којашто можеше човек да се гордее. Во очите на моите наставници јас не бев добар ученик, а во очите на татко ми, не бев дисциплинирана. Не сакав дури ни да одам на училиште или барем јас така си мислев. И покрај тоа што ги знаеше сите овие недостатоци, Кесин сепак ми ја даваше целата своја љубов и нежност. А мене ми се допаѓаше да бидам саканата на овој начин. Отсекогаш си се замислував дека сум импресивен центар на внимание. Се сметав себеси за благородно, извонредно цвеќе.

„Јангјанг,“ се слушна нејзиниот нежен глас, „се сеќаваш ли како се почувствувавме во моментот кога го здогледавме ова бадемово желе на шанкот? Се сеќаваш како радосно викна? Обиди се да најдеш нешто што сакаш, а тоа секогаш ќе може да те развеселиш.“

„Добро!“ Воздивнав тешко, чувствувајќи дека ова е премногу тешко за мене.

Таа беше во право. Многу често се чувствував несреќно. Луѓето ми кажуваа дека кога сум била мала сум била многу раздразлива. Кога моите родители шетаа заедно, се обидував да ги раздвојам и застанував меѓу нив. Кога бев со братучетка ми Фејер, постојано дрдорев, а посебно кога таа зборуваше со некој возрасен, и успевав да ја налутам до таа мера што веќе не сакаше да

изговори ниту збор а лицето ѝ се искривуваше. Не дозволував кај нас дома да доаѓа братучед ми Лан, бидејќи беше толку мал, што дури не можеше ниту сам да стои на нозе. Не ги сакав оние коишто беа на возраст како мене, а уште помалку оние што беа помали... Како и да е, јас бев таква. Ништо не ми беше погодно и секаде и секогаш се чувствував некако непријатно. Мислите ми беа полни со немир. Кесин го разбираше сето ова, што вообичаено му се случува на секое дете. Ми рече дека девојчињата бргу ги менуваат физичкиот изглед и карактерот од детство во женственост и сите растат фрлајќи предмети и прифаќајќи ги нештата здраво за готово.

„Ама ајде, Јангјанг,“ ми рече, „мислам дека работите не се толку сериозни. Сигурна сум дека наскоро ќе се разведриш и ќе се насмевнуваш покажувајќи ги тие свои кучешки заби како Гонг Ли (познатата кинески филмска актерка). Не грижи се! Очите живо ти потскокнуваат, како ахат, како црни бисери, како мали птици, како зајачиња... Еј! Имаш уште толку многу нешта да сместиш во своите очи, зошто ѝ правиш место на тагата?“ Кажувајќи го ова Кесин се насмевна уште пошироко, веѓите ѝ се издолжија за да ѝ одговараат на очите. Таа немаше кучешки заби, но и понатаму се насмевнуваше ведро и сочувствено. Изгледа дека таа беше првата млада жена што дотогаш успеав да ја прифатам.

II

Мојот татко беше зафатен човек. Кога ќе го прашав: „Тато, тато, зошто не седнеш да гледаш телевизија со мене?“ Тој без исклучок, ќе погледнеш во мене и јасно и гласно ќе ми одговореше: „Немам време!“ Тогаш, ќе ми направеше редица гримаси како триковите на Кралот Мајмун и ќе ме оставеше сама.

Беше зафатен со држењето часови, заработувањето пари, со решавање на проблемот со преживување, со чувствувањето на секакви чувства. Додека мајка ми беше жива, постојано одеше во болниците, обидувајќи се да пронајде добри доктори и лекови за мајка ми и ја негуваше, меѓутоа, неговите напори не се покажаа успешни и таа на крајот, сепак, нè напушти. Потоа, тој се врати на својот вообичаен живот и се преокупира со држење часо-